

[Valbak.]

som et vigtigt enkeltled i en kriminalpolitik. Måske netop gennem dette nye led får man mulighed for at lægge endnu større vægt på effektfulde pædagogiske sanktioner i frihed.

Nu ved jeg meget vel, at et sådant program må lanceres mange gange, inden det har en chance for at blive taget op. På mange virker noget sådant urealistisk lige over for det sanktionssystem, vi kender, fast etableret som det er, vant som vi er til at håndtere det, let at bruge, uodynamisk og stationært. som det også er: dig stikker vi en bøde, dig tager vi kørekortet fra, du kan få et tilsyn, og ham dér giver vi et år i skyggen; det har vi institutioner til at klare.

Men det alternative system, jeg har prøvet løst at skitsere, hører ikke længere hjemme i utopiernes verden. Et af de lande, som allerede har oprettet en erstatningsfond, har nu også indført samfundstjeneste som en sanktionsform; jeg tænker her på England. Jeg står her med en beretning herom fra den britiske ambassade i København. I England kan man siden begyndelsen af dette år idømmes mellem 40 og 240 timers samfundstjeneste. Hvis man selv er motiveret for det. De faglige organisationer i England har efterhånden accepteret ordningen, og de opgaver, man indtil videre har fundet frem til, ligger overvejende i den sociale sektor, Arbejdet udføres i fritiden, og det tilmålte antal timer skal afvikles inden for en vis frist, et år, tror jeg.

Efter justitsministerens positive tilsagn om at ville medvirke til, at en undersøgelse på en eller anden måde sættes i gang, betragter jeg det som givet, at vi her i landet kommer til at begive os ud i virkelig seriøse overvejelser om indførelse af en erstatningsfond til fordel for ofre for forbrydelser.

Jeg har i dette mit indlæg forsøgt at trække tanken om en erstatningsfond ind i et bredere kriminalpolitisk perspektiv. Det har jeg gjort i håb om og med det ønske, at dette bredere perspektiv tages med ind i de analyserende overvejelser.

Poul Dam: Der er en ting i bemærkningerne til forslaget, som bedrøvede mig, da jeg læste det, og det er, at der hidtil ikke er taget politiske initiativer til at sikre ofres økonomiske stilling. Det kan naturligvis

være rigtigt, hvis man begrænser det politiske til at være folketinget. Men hvis man går lidt videre og ser på den udmærkede institution, der hedder Nordisk Råd, bør det dog klarlægges, at man her i 1967-68 drøftede disse problemer på baggrund af det forslag, som justitsministeren nævnte, og som førte til den ligeledes omtalte rekommandation.

Der var under det juridiske udvalgs behandling af denne sag et mindretal i juridisk udvalg bestående af to danske medlemmer, nemlig Lis Groes og undertegnede, som sagde, at man burde se sagen i en langt større sammenhæng, og som foreslog, at man skulle vedtage en anderledes rekommandation, hvorefter man skulle henstille til regeringerne at udrede forudsætningerne for gennemførelse af fællesnordiske ensartede regler, hvorefter det offentlige i et vist omfang påtager sig at sikre udbetaling af erstatningsbeløb, som den berettigede ikke kan få dækket hos skadevolderen eller på anden måde. Altså et alment synspunkt om, at et erstatningskrav er temmelig værdiløst, hvis skadevolderen ikke kan dække det, og at der derfor er en rimelig interesse i, at det offentlige går ind med en forskudsordning eller på anden måde.

Dette forslag blev desværre ikke vedtaget i Nordisk Råd, idet bl.a. venstres, de konservative og de radikale danske medlemmer af Nordisk Råd stemte imod det, og da man på dette tidspunkt jo havde et flertal her i salen af venstre, konservative og radikale, mente vi andre, det var forholdsvis formålsløst at arbejde med sagen politisk i de år, der er gået siden da.

Men vi kan være glade for, at erkendelsen nu er blevet bredere, og jeg synes, at det forslag, som fru Nathalie Lind m.fl. har fremsat, er velegnet som udgangspunkt for en drøftelse i retsudvalget af, hvad der kan gøres på dette område; om det bliver nøjagtig dette forslag eller et, der ligner det, der kan gennemføres, ved jeg ikke. Men jeg har med glæde konstateret, at justitsministeren til trods for den forsigtighed, der er ham egen, og som præger hele hans departement, dog havde en vis venlighed for tanker af denne art. Jeg håber, at venligheden bliver endnu varmere, og at vi får gennemført noget, da nu også fru Nathalie Lind har taget dette initiativ.